

RESSÒ DE LA PARAULA

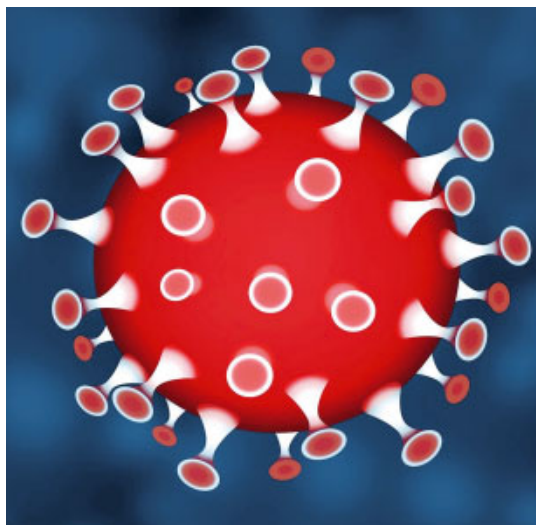
Temps propici

«La vida s'imposa al pensament i a qualsevol pla o projecte sortit de la nostra llibertat». Això és veritat sempre, però en poques ocasions com la que estem vivint amb aquesta pandèmia es pot veure amb més claredat. Enfront de tanta fe cega en el progrés, tantes seguretats i tantes parenceries de poder, que veiem en la nostra civilització, un virus es burla de nosaltres i ens posa en ridícul, capgirant tots els recursos que hem creat per a sostenir la nostra convivència.

Per a sortir d'aquest sofriment ens proposem recuperar la confiança en nosaltres mateixos, el nostre enginy, els nostres sistemes, la nostra força i voluntat. Tot per a aconseguir un optimisme realista, que ens permeti afrontar la greu dificultat: pensaments positius, bons sentiments, solidaritat, unitat, responsabilitat, alegria, cançons, etc. Està molt bé. Ens podem sentir orgullosos de veure com des del poder i des dels mitjans de comunicació es fomenten valors tan importants: hem de ser els primers a respondre promptament a aquestes crides. Com escrivia sant Pau estant a la presó: «Aprecieu tot el que hi ha de veritable, de noble, de just, d'amable, d'honorable, tot allò que sigui virtuosos i digne d'elogi» (Fl 4,8).

Els cristians participem, per tant, d'aquesta via, acceptant-la fins i tot com a providencial. Però anem molt més allà. Un cristià sap que tot el que passa és ocasió de diàleg amb Déu. Sabem que no estem sols, sinó que en tot mo-

ment caminem al costat d'un que és company de camí i interlocutor alhora, un que és Senyor de la història i del qual sabem que ens estima. Llavors, abans de fer plans i projectar estratègies ens formulem unes preguntes fonamentals: ¿què vol, què espera, Déu de nosaltres?, ¿què significa el que estem vivint en el conjunt del pla de salvació que Ell té sobre cadascun i sobre la humanitat? O el que és el mateix: recordant que és Jesús qui va marcant el camí als seus deixebles, ¿on ens portaria, com ens convidaria a caminar?

Ja ho sabem. Aquesta manera de pensar només serveix per als creients i que no podem esperar que sigui assumida o proposada des d'instàncies públiques. És evident. Però el que

creiem els cristians no és una visió capritxosa, no és una opinió particular nascuda d'un gust o afició, sinó que és veritat per a tots. Més encara, creiem que és la veritat que el món necessita perquè la humanitat recuperi l'esperança.

Tots aquells bons sentiments, la promoció d'aquells valors, que s'intenta fomentar per a sortir de la crisi, ¿quin sentit tenen, en què es fonamenten?, ¿en una sensibilitat compartida?, ¿en la seva eficàcia tàctica? Aquests són fonaments massa fràgils perquè es mantinguin fermes més enllà d'un primer moment d'entusiasme... A més, aquestes crides a la responsabilitat, la unitat, l'esforç, la solidaritat, l'optimisme, malauradament sempre són susceptibles d'interpretacions en clau política o d'interessos particulars. Per a alguns sonen a sermons buits.

No sols és important afrontar la crisi amb bons sentiments. El més important són les conviccions, els criteris bàsics sobre la vida, la història amb les seves vicissituds, el progrés i els fracassos, la fi i el sentit d'aquest món, la font de l'alegria i la integració dels sofriments, el perquè de tants valors que necessita viure la humanitat per a sobreviure. Aquest és el gran servei que els cristians volem prestar al món: oferir motius fermes per a l'esperança, raons per a continuar estimant, suport per a l'alegria, fonament per a la pau. Quan tot això es visqui en el concret, aleshores estarem en via de salvació.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Missatge de l'Església al servei del món i de la humanitat

El Concili va llançar als membres de l'Església al servei del món i de la humanitat, al diàleg, a la recerca, a l'honestat intel·lectual, al servei de la justícia i la veritat, a no descuidar la cura integral de la persona i de la Creació. Encara que sigui una mica llarg vull recordar part del missatge que el papa Pau VI va dirigir als homes de ciència en la clausura del Concili perquè em sembla suggeridor i esperançador. Crec que és un missatge generador d'oportunitats:

«Una salutació especial per a vosaltres, els cercadors de la veritat; a vosaltres, els homes del pensament i de la ciència, els exploradors de l'home, de l'univers i de la història (...). Som els amics de la vostra vocació d'investigadors, aliats de les vostres fatigues, admiradors de les vostres conquestes i, si cal, con-

soladors dels vostres desànim i fracassos. També, doncs, per a vosaltres tenim un missatge, i és aquest: continueu buscant sense cansar-vos, sense desesperar mai de la veritat. Recordeu la paraula d'un dels vostres grans amics, sant Agustí: "Busquem amb afany de trobar i trobarem amb el desig de buscar encara més" (...). Però no ho oblideu: si pensar és una gran cosa, pensar abans de res és un deure; desgraciat d'aquell que tanca voluntàriament els ulls a la llum. Pensar és també una responsabilitat: ai d'aquells que enfosqueixen l'esperit per milers d'artificis que li deprimeixen, el fan superb, l'enganyen, el deformen! Quin és el principi bàsic per als homes de ciència sinó esforçar-se per pensar bé? (...). Mai, potser, gràcies a Déu, ha aparegut tan clara com avui la possibilitat d'un profund acord entre la veritable ciència

i la veritable fe, una i altra al servei de l'única veritat. No impediéu aquesta preuada trobada. Tingueu confiança en la fe, aquesta gran amiga de la intel·ligència. Il·lumineu-vos en la seva llum per descobrir la veritat, tota la veritat. Tal és el desig, l'alè, l'esperança que us expressen, abans de separar-se, els Pares del món sencer, reunits a Roma en Concili.»

Del «Missatge als homes del pensament i de la ciència», 8 de desembre de 1965, pàg. 92, I Congrés Mundial de Bioètica

Margarita Bofarull, rscj

Fragment de la ponència «Bioètica del Concilio Vaticano II has-ta hoy: oportunidades y límites». I Congrés Mundial de Bioètica, El Escorial, 2017.

ECO DE LA PALABRA

Tiempo propicio

«La vida se impone al pensamiento y a cualquier plan o proyecto salido de nuestra libertad». Esto es verdad siempre, pero en pocas ocasiones como la que estamos viviendo con esta pandemia se puede ver con más claridad. Frente a tanta fe ciega en el progreso, tantas seguridades y tantos alardes de poder, que vemos en nuestra civilización, un virus se burla de nosotros y nos pone ridículo, trastocando todos los recursos que hemos creado para sostener nuestra convivencia.

Para salir de este sufrimiento nos proponemos recuperar la confianza en nosotros mismos, nuestro ingenio, nuestros sistemas, nuestra fuerza y voluntad. Todo para lograr un optimismo realista, que nos permita afrontar la grave dificultad: pensamientos positivos, buenos sentimientos, solidaridad, unidad, responsabilidad, alegría, canciones, etc. Está muy bien. Nos podemos sentir orgullosos de ver cómo desde el poder y desde los medios de comunicación se fomentan valores tan importantes: hemos de ser los primeros en responder prontamente a estas llamadas. Como escribía san Pablo estando en prisión: «Apreciad todo lo que hay de verdadero, de noble, de justo, de amable, de honorable, todo cuanto sea virtud o valor» (Fil 4,8).

Los cristianos participamos, por tanto, de esta vía, aceptándola incluso como providencial. Pero vamos mucho más allá. Un cristiano sabe que todo cuanto le ocurre es ocasión de diálogo con Dios. Sabemos que no caminamos solos, sino que en todo momento andamos junto a alguien que es compañero de camino e interlocutor al mismo tiempo, alguien que es Señor de la historia y del que sabemos que nos ama. Entonces, antes de hacer planes y proyectar estrategias nos formulamos unas preguntas fundamentales: ¿qué quiere, qué espera, Dios de nosotros?, ¿qué significa esto que vivimos en el conjunto del plan de salvación que Él tiene sobre cada uno y sobre la humanidad? O lo que es lo mismo: recordando que es Jesús quien va marcando el camino a sus discípulos, ¿a dónde nos llevaría, cómo nos invitaría a caminar?

Ya sabemos. Esta manera de pensar solo sirve para los creyentes y que no podemos esperar que sea asumida o propuesta desde instancias públicas. Es evidente. Pero lo que creemos los cristianos no es una visión caprichosa, no es una opinión particular nacida de un gusto o afición, sino que es verdad para todos. Más aún, creemos que es la verdad que el mundo necesita para que la humanidad recupere la esperanza.

Todos aquellos buenos sentimientos, la promoción de aquellos valores, que se intenta fomentar para salir de la crisis, ¿qué sentido tienen, en qué se fundan?, ¿en una sensibilidad compartida?, ¿en su eficacia táctica? Estos son fundamentos demasiado frágiles para que se mantengan firmes más allá de un primer momento de entusiasmo... Además, estas llamadas a la responsabilidad, la unidad, el esfuerzo, la solidaridad, el optimismo, desgraciadamente siempre son susceptibles de interpretaciones en clave política o de intereses particulares. Para algunos suenan a sermones vacíos.

No solo es importante afrontar la crisis con buenos sentimientos. Lo más importante son las convicciones, los criterios básicos sobre la vida, la historia con sus vicisitudes, el progreso y los fracasos, el fin y el sentido de este mundo, la fuente de la alegría y la integración de los sufrimientos, el porqué de tantos valores que necesita vivir la humanidad para sobrevivir. Este es el gran servicio que los cristianos queremos prestar al mundo: ofrecer motivos firmes para la esperanza, razones para seguir amando, sostén para la alegría, fundamento para la paz. Cuando todo esto se viva en lo concreto, entonces estaremos en vía de salvación.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

VIDA DIOCESANA

Pregària del papa Francesc a la Mare del Diví Amor

O h Maria, tu resplendeixes sempre en el nostre camí com a signe de salvació i d'esperança.

Nosaltres ens encomanem a tu, salut dels malalts, que prop de la creu vas estar associada al dolor de Jesús, mantenint ferma la teva fe.

Tu, salvació de tots els pobles, saps el que necessitem i estem segurs que ens proveiràs, perquè, com a Canà de Galilea, pugui tornar l'alegria i la festa després d'aquest moment de prova.

Ajuda'ns, mare del diví Amor, a conformar-nos a la voluntat del Pare i a fer el que ens dirà Jesús, que ha pres damunt seu els nostres pa-

timents i s'ha carregat els nostres dolors per conduir-nos, a través de la creu, a l'alegria de la resurrecció.

Sota la vostra protecció ens refugiem, ho santa Mare de Déu!

No defugiu les nostres súpliques en les nostres necessitats.

De tots els perills deslliureu-nos sempre, Verge gloriosa i beneïda!

[Veure el vídeo](#)

La missa des de casa

Abans de l'emergència sanitària que vivim, però ara encara més, hi ha una àmplia oferta per internet, TV i ràdio, per participar a la missa i no perdre, ans al contrari, poder créixer en un profund sentit de comunitat eclesial.

Heus aquí un recull, no exhaustiu, que inclou també algunes iniciatives a la nostra diòcesi.

TV

- 13 TV - Cada dia a les 11 h. Diumenges a les 12 h
- La Xarxa - Diumenges a les 11 h, des de Montserrat
- TV3 - Diumenges a les 11 h, des de Montserrat
- La 2 - Diumenges, a les 10.30 h

Ràdio

- Ràdio Estel - Cada dia a les 19.15 h, des de la Catedral de Barcelona. Diumenges a les 11 h, des de Montserrat, i a les 19 h, des de la Catedral de Barcelona.
- Radio María - Cada dia a les 10 h. Diumenges a les 10 h i a les 20 h
- Radio 5 - Diumenges a les 8.15 h
- Cope - Diumenges a les 9 h

Internet

- [Vatican News](#) - Cada dia a les 7 h, des de Santa Marta, presidida pel papa Francesc
- [Montserrat Comunicació](#) - Cada dia, també diumenges, a les 11 h, missa conventual. També s'emeten laudes, rosari i vespres.

A LA NOSTRA DIÒCESI, per internet

- Castelldefels - Santa Maria: Cada dia a les 9 h. Diumenges a les 10 h. [Via Facebook](#)
- Castelldefels - Església de Montserrat en Vistalegre: Cada dia a les 19 h (exposició del Santíssim i missa). Diumenges a les 12 h. [Via Facebook](#)
- Vilafranca del Penedès - Basílica de Santa Maria: Cada dia a les 20 h. Dissabte, de vigília, a les 20 h. [Via Youtube](#)

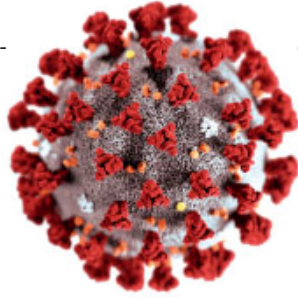

Comunió espiritual

Jesús, Senyor meu i Déu meu, present en el Santíssim Sagrament. Us estimo sobre totes les coses i us voldria a casa meva. I ja que ara no puc rebre-us sacramentalment, veniu almenys dins el meu cor espiritualment. Us abraço i m'uneixo tot jo amb vós; no permeteu que mai em separi de vós. Amén.

Pandèmia coronavirus

Des de principis de mes, els esdeveniments s'han precipitat d'una manera que ningú no hauria pogut imaginar-se i ens han portat fins a l'estat d'alarma en què vivim els últims quinze dies, com a mesura de lluita contra el coronavirus, que ha provocat una veritable pan-

dèmia: un mal global que ens ha canviat la vida. Ens hi anem adaptant, com a ciutadans i com a creients: trobem noves maneres de relacionar-nos i de viure la fe, més domèstica —fer força—, més interior, potser, però sense perdre el sentit comunitari i eclesial.

Missatge als diocesans en temps de coronavirus
Mons. Agustí Cortés

El bisbe Agustí ens acompanya en aquesta quaresma-quarantena de confinament. Ha volgut enregistrar un vídeo missatge per a tota la diòcesi, amb paraules de comunió i d'encoratjament, que et con-

videm a mirar al nostre canal de **Youtube**. Entre altres coses, ens diu:

«La crisi del coronavirus ha tret a la superfície el millor de nosaltres mateixos; el tresor de la comunió ens permet anar més enllà: l'amor de l'Esperit Sant ens lliga.

»No estem mai sols: ens acompanyen els germans i Nostre Senyor.

»Ens surt una acció de gràcies perquè hi ha moltes iniciatives fruit d'un amor sincer.

«L'esperança és més que l'optimisme. No depèn dels resultats. És mantenir la positivitat a què som cridats passi el que passi.

»Com deia sant Pau, «res no ens podrà mai separar de l'amor de Crist».

»Davant Déu, deixant-nos estimar, ens trobem nosaltres mateixos: soc qui soc davant Déu.

»Déu ens diu: «sempre seré amb tu, ets el meu fill, jo t'estimo».

»L'amor demana comunicació, i això és la pregària.»

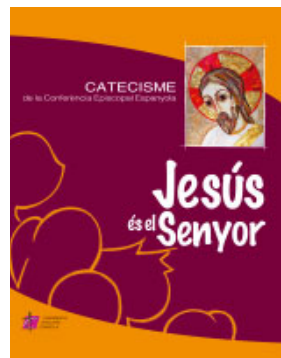
Pregar com a jove cristià La catequesi, més familiar que mai

Des del Secretariat Interdiocesà de Joventut s'ha preparat el material FENT CAMÍ, que pot ser útil per acompanyar els joves a afrontar la situació que ens toca viure amb actitud de jove cristià: pot ser molt més ric i profitós del que ens pensem! Aquests materials de pregària es troben a <https://www.esglesiajove.cat/recursos/fent-cami> i es pot demanar de rebre'ls cada dia a info.jovesij@gmail.com.

També trobareu altres materials a SantfeliuJove.cat, o diverses opcions de cançons amb missatge cristià, com ara CantalatevaFe.cat, Worship.cat... Els recursos són molts a disposició dels animadors d'adolescents i joves, amb l'objectiu de continuar acompanyant-los en el camí de seguiment de Jesús, també en aquests moments, sense perdre la dimensió comunitària de la nostra fe.

Amb la pandèmia i el confinament els catequistes no s'obliden dels infants i les seves famílies, encara que no es puguin reunir. Continuen pregant per ells, fent-los saber que els recorden i enviant, de tant en tant, algun recordatori catequètic. De fet, la Delegació de Catequesi, mitjançant la xarxa de coordinadores arxiprestals, s'ha organitzat per continuar la preparació catequètica, això sí, amb la complicitat de les famílies. Setmana a setmana els proporcionen idees per a treballar i pregar a casa, resseguint els continguts del catecisme, com ara les paràboles de Jesús, i fent camí vers el que viurem a Setmana Santa i Pasqua.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

30. ■ Dilluns (litúrgia de les hores: 1a setm.) [Dn 13,1-9.15-17.19-30.33-62 (o bé, més breu: 13,41c-62) / Sl 22 / Jo 8,1-11]. Sant Quirí, tribú romà, màrtir, pare de Balbina; sant Règul, bisbe; sant Joan Clímac, abat.

31. ■ Dimarts [Nm 21,4-9 / Sl 101 / Jo 8,21-30]. Sant Benjamí, diaca i màrtir (424) a Pèrsia; sant Amós, profeta; santa Balbina, verge romana i màrtir; beat Amadeu (†1472), duc de Savoia.

ABRIL

1. ■ Dimecres [Dn 3,14-20.91-92.95 / Sl: Dn 3,52-56 / Jo 8,31-42]. Sant Venanci, bisbe i mr.; sant Hug, bisbe; santa Teodora, mr.; sant Nuño Álvares Pereira, rel. carmelita.

2. ■ Dijous [Gn 17,3-9 / Sl 104 / Jo 8,51-59]. Sant Francesc de Pàola (1416-1507), ermità, fund. Mínims (CR); santa Maria Egipcíaca, penitent; sant Francesc Coll i Guitard.

3. ■ Divendres [Jr 20,10-13 / Sl 17 / Jo 10,31-42]. Sant Sixt I, papa

(romà, 115-125) i màrtir; sant Nice-tas, abat.

4. ■ Dissabte [Ez 37,21-28 / Sl: Jr 31,10-13 / Jo 11,45-56]. St. Plató, abat; St. Benet de Palerm, rel. franciscà.

5. ■ Diumenge vinent, Rams, Passió del Senyor (lit. hores: 2a setm.) [Is 50,4-7 / Sl 21 / Fl 2,6-11 / Mt 26,14-27,66 (o bé, més breu: 27,11-54)]. Sant Vicenç (o Vicent) Ferrer (1350-1419), prev. dominicà, de València; santa Emília, vg. i mr.; santa Maria-Crescència Höss, vg. franciscana.

«El repte de l'Església és la confrontació amb els valors de la modernitat»

ANTONI CALVÓ ESPIGULÉ

Antoni Calvo Espigulé és un empresari de la construcció, actualment jubilat. Va participar al Concili Provincial Tarraconense com a president del Consell de Laics del Bisbat de Girona.

Quin record en guarda de la seva participació al Concili Provincial Tarraconense?

Fou una experiència forta i pràctica de comunió eclesial, inesborrable i de difícil comunicació. Uns mesos de treball intens, de molta responsabilitat, compensat per la coneixença de moltes persones d'arreu de Catalunya, de procedència i de punts de vista molt diversos, però amb inquietuds similars, amb qui debatèrem amb total llibertat.

Quina valoració en fa de les conclusions acordades?

Valoro d'una manera molt especial la primera resolució, la que per a molts era coneguda com el «davantal», perquè és la clau d'interpretació de totes les altres resolucions, i que fou pràcticament redactada per l'aula conciliar, amb la suma de moltes i diverses aportacions, i perquè fou l'única que votàrem conjuntament els membres conciliaris, amb vot consultiu, i els bisbes, amb vot deliberatiu.

Quins nous reptes té l'Església a casa nostra de cara al futur?

El principal repte de l'Església en general, no només la de casa nostra, és la inculturació en la nostra societat actual, moderna o postmoderna, i la confrontació amb els valors d'aquesta modernitat: racionalitat, esperit crític, emancipació de la ciència i de la tècnica; de la política i de la moral; democratització, igualtat de gènere, consciència ecològica...

Diumenge V de Quaresma (A)

COMENTARI

Ja hem ressuscitat en Crist

La resurrecció de Llätzer (1310) de Duccio di Buoninsegna. Museu d'Art Kimbell, Fort Worth, Texas (EUA)

Tots coneixem la dita: Tot té solució menys la mort. Per això no ens pot estranyar que els miracles de resurrecció cridin tant l'atenció: *Molts dels jueus que havien vingut a casa de Maria i veieren el que va fer Jesús, cregueren en ell.* Jesús acaba de ressuscitar Llätzer. Però creure en una resurrecció ara i aquí és difícil. Per això a l'afirmació de Jesús: *El teu germà ressuscitarà*, Marta diu: *Ja sé que ressuscitarà quan tothom ressusciti el darrer dia.* Tanmateix, *Jesús cridà fort: Llätzer, vine a fora. I el mort sortí.* Així d'aquesta forma tan senzilla ens sems que extraordinària Jesús torna a la vida el seu amic Llätzer. Així es fa realitat la primera lectura: *Jo obriré els vostres sepulcres, us en faré sortir i us faré entrar en el territori d'Israel.* Fa referència també a la fe: *Quan obriré els vostres sepulcres i us en faré sortir, sabreu que jo soc el Senyor. Us infondré el meu esperit i recobrareu la vida. Llavors sabreu que jo, el Senyor, ho he anunciat i ho he complert.*

Però la resurrecció de Llätzer només és una ombra de la nostra pròpia resurrecció. Ell va tornar a la mateixa vida d'abans, amb totes les circumstàncies que comporta la vida de cada dia i va tornar a morir. La resurrecció de Crist, en canvi, va ser iniciar una vida absolutament diferent, on han desaparegut dolors, sofriments i mort. Però això ja és realitat ara, per a nosaltres els creients. Jesús diu: *Jo soc la resurrecció i la vida. Els qui creuen en mi, encara que morin, viuran i tots els qui viuen i creuen en mi, no moriran mai més.* Creient en Crist ja som immortals i per això la mort terrenal només és un moment, un punt i seguit en la nostra vida. Pau ens recorda que tenim l'Esperit de Crist: *Si habita en vosaltres l'Esperit d'aquell que va ressuscitar Jesús d'entre els morts, ell donarà vida als vostres cossos mortals.* Com a conseqüència: *Vosaltres no viviu segons les mires naturals sinó segons les de l'esperit.* Des del baptisme compartim la resurrecció. Ja hem ressuscitat! *Visquem, doncs, com a ressuscitats.*

Mn. Jaume Pedrós

► Lectura de la profecia d'Ezequiel (Ez 37,12-14)

Això diu el Senyor Déu: «Mira, poble meu, jo obriré els vostres sepulcres, us en faré sortir i us faré entrar en el territori d'Israel. Llavors, poble meu, quan obriré els vostres sepulcres i us en faré sortir, sabreu que jo soc el Senyor. Us infondré el meu esperit i recobrareu la vida, i us deixaré en el vostre territori. Llavors sabreu que jo, el Senyor, ho he anunciat i ho he complert.» Diu el Senyor Déu.

► Salm responsorial (129)

R. *Són del Senyor l'amor fidel i la redempció generosa.*

► Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 8,8-11)

Germans, els qui viuen d'acord amb les mires naturals no poden agradar a Déu. Però vosaltres no viviu segons les mires naturals sinó segons les de l'esperit, perquè l'Esperit de Déu habita en vosaltres, i si algú de vosaltres no tinguéssim l'Esperit de Crist, no seria de Crist. Però si Crist està en vosaltres, encara que el cos hagi de morir per culpa del pecat, com que sou justos, l'Esperit és la vostra vida. I si habita en vosaltres l'Esperit d'aquell que va ressuscitar Jesús d'entre els morts, també, gràcies al seu Esperit que habita en vosaltres, aquell que va ressuscitar el Crist d'entre els morts donarà la vida als vostres cossos mortals.

► Lectura de l'Evangeli segons sant Joan (Jn 11,1-45) (Versió abreujada)

En aquell temps, les dues germanes enviaren a dir a Jesús: «Senyor, aquell que estimesu està malalt.» Jesús, en sentir això, digué: «Aquesta malaltia no és mortal; és per a donar glòria a Déu: el Fill de Déu en serà glorificat.» Jesús estimava Marta i la seva germana i Llätzer. Després de rebre la notícia de la malaltia, es quedà encara dos dies al lloc on era. Després, passats aquests dies, digué als deixebles: «Tornem a Judea.» Quan Jesús arribà, ja feia quatre dies que Llätzer era al sepulcre. Marta, quan va saber que Jesús arribava, sortí a rebre'l. Maria es quedà a casa. Marta digué a Jesús: «Senyor, si haguéssiu estat aquí, el meu germà no s'hauria mort. Però fins i tot ara jo sé que Déu us concedirà tot el que li demaneu.» Jesús li diu: «El teu germà ressuscitarà.» Marta li respon: «Ja sé que ressuscitarà quan tothom ressusciti el darrer dia.» Li diu Jesús: «Jo soc la resurrecció i la vida. Els qui creuen en mi, encara que morin, viuran, i tots els qui viuen i creuen en mi, no moriran mai més. Ho creus, això?» Ella li diu: «Sí, Senyor: Jo crec que vós sou el Messies, el Fill de Déu que havia de venir al món.» Jesús es commogué profundament i es contorbà. Llavors preguntà: «On l'heu posat?» Li diuen: «Veniu a veure-ho, Senyor.» A Jesús se li negaren els ulls. Els jueus deien: «Mireu com l'estimava.» Altres deien: «Aquest home que obrí els ulls al cec, no hauria pogut fer que Llätzer no morís?» Jesús, commogut altra vegada, arribà on era el sepulcre. Era una cova tancada amb una llosa. Jesús digué: «Traieu la llosa.» Marta, la germana del difunt, diu a Jesús: «Senyor, ja es descompon; fa quatre dies que és mort.» Li respon Jesús: «No t'he dit que si creus veuràs la glòria de Déu?» Llavors van treure la llosa. Després Jesús alçà els ulls al cel i digué: «Pare, us dono gràcies perquè m'heu escoltat. Ja sé que sempre m'escolteu, però dic això perquè ho sàpigui la gent que em rodeja i creguin que sou vós qui m'heu enviat.» Havent dit això cridà fort: «Llätzer, vine a fora.» I el mort sortí. Tenia els peus i les mans lligats amb les benes d'amortallar i la cara lligada amb un mocador. Jesús els diu: «Deslligueu-lo i deixeu-lo caminar.» Molts dels jueus que havien vingut a casa de Maria i veieren el que va fer Jesús, cregueren en ell.

► Lectura de la profecia de Ezequiel (Ez 37,12-14)

Esto dice el Señor Dios:

«Yo mismo abriré vuestros sepulcros, y os sacaré de ellos, pueblo mío, y os llevaré a la tierra de Israel. Y cuando abra vuestros sepulcros y os saque de ellos, pueblo mío, comprenderéis que soy el Señor. Pondré mi espíritu en vosotros y viviréis; os estableceré en vuestra tierra y comprenderéis que yo, el Señor, lo digo y lo hago "oráculo del Señor"».

► Salmo responsorial (129)

R. *Del Señor viene la misericordia, la redención copiosa.*

► Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rom 8,8-11)

Hermanos:

Los que están en la carne no pueden agradar a Dios. Pero vosotros no estáis en la carne, sino en el Espíritu, si es que el Espíritu de Dios habita en vosotros; en cambio, si alguien no posee el Espíritu de Cristo no es de Cristo. Pero si Cristo está en vosotros, el cuerpo está muerto por el pecado, pero el espíritu vive por la justicia. Y si el Espíritu del que resucitó a Jesús de entre los muertos habita en vosotros, el que resucitó de entre los muertos a Cristo Jesús también dará vida a vuestros cuerpos mortales, por el mismo Espíritu que habita en vosotros.

► Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 11,1-45) (Versión abreviada)

En aquel tiempo, las hermanas de Lázaro le mandaron recado a Jesús diciendo: «Señor, el que tú amas está enfermo». Jesús, al oírlo, dijo: «Esta enfermedad no es para la muerte, sino que servirá para la gloria de Dios, para que el Hijo de Dios sea glorificado por ella». Jesús amaba a Marta, a su hermana y a Lázaro. Cuando se enteró de que estaba enfermo se quedó todavía dos días donde estaba. Sólo entonces dijo a sus discípulos: «Vamos otra vez a Judea». Cuando Jesús llegó, Lázaro llevaba ya cuatro días enterrado. Cuando Marta se enteró de que llegaba Jesús, salió a su encuentro, mientras María se quedó en casa. Y dijo Marta a Jesús: «Señor, si hubieras estado aquí no habría muerto mi hermano. Pero aún ahora sé que todo lo que pidas a Dios, Dios te lo concederá». Jesús le dijo: «Tu hermano resucitará». Marta respondió: «Sé que resucitará en la resurrección en el último día». Jesús le dijo: «Yo soy la resurrección y la vida: el que cree en mí, aunque haya muerto, vivirá; y el que está vivo y cree en mí, no morirá para siempre. ¿Crees esto?». Ella le contestó: «Sí, Señor: yo creo que tú eres el Cristo, el Hijo de Dios, el que tenía que venir al mundo». Jesús se conmovió en su espíritu, se estremeció y preguntó: «¿Dónde lo habéis enterrado?». Le contestaron: «Señor, ven a verlo». Jesús se echó a llorar. Los judíos comentaban: «¿Cómo lo quería!». Pero algunos dijeron: «Y uno que le ha abierto los ojos a un ciego, ¿no podía haber impedido que este muriera?». Jesús, conmovido de nuevo en su interior, llegó a la tumba. Era una cavidad cubierta con una losa. Dijo Jesús: «Quita la losa». Marta, la hermana del muerto, le dijo: «Señor, ya huele mal porque lleva cuatro días». Jesús le replicó: «¿No te he dicho que si crees verás la gloria de Dios?». Entonces quitaron la losa. Jesús, levantando los ojos a lo alto, dijo: «Padre, te doy gracias porque me has escuchado; y sé que tú me escuchas siempre; pero lo digo por la gente que me rodea, para que crean que tú me has enviado». Y dicho esto, gritó con voz potente: «Lázaro, sal afuera». El muerto salió, los pies y las manos atados con vendas, y la cara envuelta en un sudario. Jesús les dijo: «Desatadlo y dejadlo andar». Y muchos judíos que habían venido a casa de María, al ver lo que había hecho Jesús, creyeron en él.